

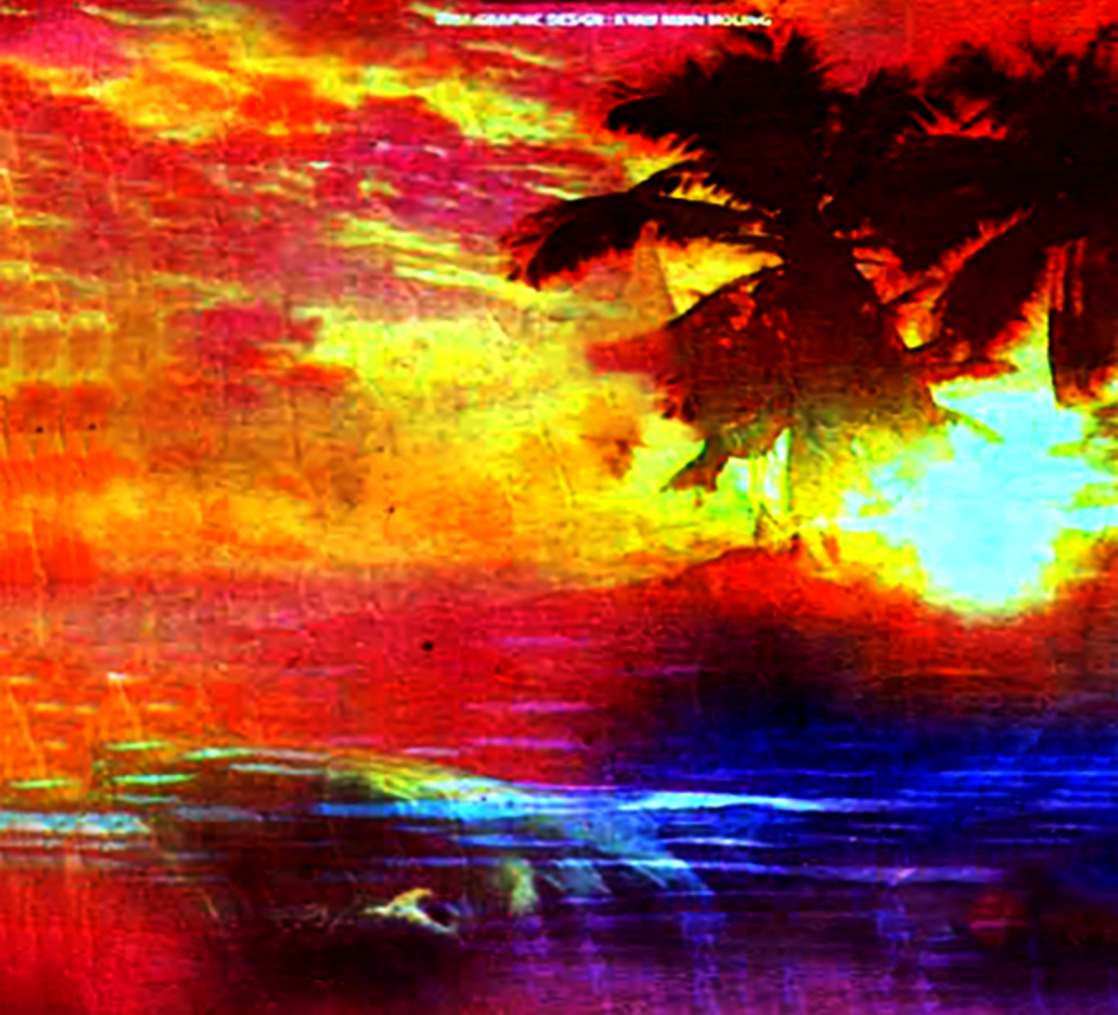
ကလျာ

(ဝိဇ္ဇာ / သိပ္ပံ)

ဆည်းဆာမလှတဲ့ ညနေ

◦ ၂၁ ◦

DESIGNER: KYAR BIN MOUNG

ရေးသူမှ ဖတ်သူသို့

ဤဝတ္ထုမှာ ... ကျွန်မ၏ ၁၀၃ အုပ်မြောက် ဝတ္ထုသစ်ဖြစ်ပါသည်။ ။

၂၀၀၅ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ၂၀ရက် နေ့ကျမှ ပြီးဆုံးခဲ့ပါသည်။ ။ စာရေးသက်တမ်း တစ်လျှောက်လုံးမှာ အကြာဆုံး ဝတ္ထုဖြစ်ပါ၏။

၂၀၀၂ခုနှစ်က ထွက်ခဲ့သော အုပ် ၁၀၀ပြည့်ပြီးနောက်မှာ ရပ်နားချင်စိတ်ရှိခဲ့သော်လည်း ရေးစရာ ဇာတ်လမ်းလေးများ တွေးမိသည့် အခါ စာရေးချင်စိတ်များ ပေါ်လာတတ်ပါသည်။ ။

ကျွန်မရေးသမျှ ဖတ်ပေးသူများ ရှိနေသေး၍ လည်း ရေးအားရှိခဲ့ပါ၏။ ရရှိသော စာမူခမှ မိသားစုသုံးစွဲရုံမက အလှူဒါနများ လည်း ပြုခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ ။ စာအုပ်အသစ်ထွက်တိုင်း ချစ်ခင်ရင်းနှီးသူများကို စာအုပ်လက်ဆောင်ပေးရင်း ဧည့်ခံ ကျွေးမွေးရသော နေ့လေးကိုလည်း ကြည်နူးမဆုံးနိုင်အောင်ပါ...

ဤဝတ္ထုရေးဖြစ်ခြင်း၏ အစမှာ ... မိတ်ဆွေရင်း ဒေါ်ခင်စောတင့်နှင့်အတူ (ပုသိမ်မြို့မှ ဒေါ်စုစုကြည်၏ ကျေးဇူးကြောင့်) ငွေဆောင်ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ သွားခဲ့ပြီး ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်တည်း သုံးညအိပ်လေးရက်အတွင်းမှာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ အေးငြိမ်းလွတ်လပ်စွာ နေထိုင်ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ ...

တစ်နေ့သော ညနေဆည်းဆာတွင် သဲသောင်ပြင် ပင်လယ်ကမ်းခြေ

မှာ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ရပ်နေမိဆဲ ‘ဒီရေ’ကျချိန်နှင့် ဆုံသည်။ မျက်စိရှေ့တွင် ပင်လယ်ရေများ တရိပ်ရိပ်ကျဆင်းနေရာမှ ဒလဟော ဆွဲချသွားသည် ကို ကြည့်နေရင်း လျှို့ဝှက်သည်းဖို ရေးရန် ဝါသနာပါသော ကျွန်မ၏ အတွေးထဲမှာ ...

ဒီလို ‘ဒီရေ’ကျချိန်မျိုးတွင် နောင်ကြိုးနှင့် လူတစ်ယောက် သို့မဟုတ် အလောင်းတစ်လောင်းကိုသာ လှေပေါ်တင်၍ ခပ်ဝေးဝေးသို့ လှော်ခတ်ပြီး ပစ်ချလိုက်လျှင် ‘ဒီရေ’ ကျဆင်းခြင်းနှင့် အတူ အဆီးအတားမဲ့ စီးမျောရင်း နက်ရှိုင်းလှသော ပင်လယ်ထဲနစ်မြုပ်ကာ သဲလွန်စပင် ရှာ၍ ရနိုင်မည်မဟုတ် ဟူသော အတွေးကို ရခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ...

ကျွန်မ မန္တလေးကတစ်ဆင့် ပုဂံသို့(မန္တလေးသူ တူမကြီးဝင်းဝင်းမေ၏ ကျေးဇူးကြောင့်) ရောက်ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ ။ ဤမြေသို့ အခါခါ ရောက်ခွင့်ကြုံရုံမက ပုဂံမြို့ဟောင်းမှာ တစ်လတာကြာခဲ့သည် အထိ နေထိုင်၍ စာရေးခဲ့ဖူးသည့် တိုင် ငြီးငွေ့ခြင်းမရှိ၊ အခါခါရောက်ခွင့်၊ ပုဂံမှ ဘုရားများကို အကြိမ်ကြိမ် ဖူးမြော်ခွင့် ရချင်မိပါ၏။

ယခုအခေါက်တွင် ယခင်က မရောက်ဖူးသော ‘နန်းမြင့်မျှော်စင်’သို့ တက်ခွင့်နှင့် ‘ကျောက်ဂူဥမင်’သို့ (ပုဂံမြို့သစ်မှ ကိုသိန်းထွဋ်၏ ကျေးဇူးကြောင့်) စက်လှေနှင့် ဧရာဝတီမြစ်အတိုင်း ဆန်တက်သွားချိန် မှာ ညောင်ဦးမြို့စွန်မှ မတ်စောက်မြင့်မားသော နတ်သမီးကမ်းပါးကို လှမ်း၍ မြင်လိုက်ရသည့် အခါ...

လှပကြော့ရှင်းစွာ ရပ်နေသော မိန်းမသား တစ်ယောက်၏ ချစ်သူအပေါ် ထားရှိသော သစ္စာတရား၊ နာကျင်ကြေကွဲခြင်း၊ နားလည်ခွင့်လွှတ်မှု စသော အချစ်ဇာတ်လမ်းကလေးကို တွေးလိုက်မိသည်။ ။ ထိုညနေက အနောက် ဘက်ကမ်းဆီမှ တန့်ကြည်တောင်တန်းနောက်သို့ နေဝင်ကာ

နီး ဆည်းဆာကို မြင်တွေ့ရပြန်သည်။ ။

ပုဂံမြို့ဟောင်းမှ မြင်တွေ့ရသော ဆည်းဆာကာလနှင့် ငွေဆောင် ပင်လယ်ကမ်းခြေ၏ ဆည်းဆာရှုခင်းများကို ကြည့်ရှုခံစားရင်း ရရှိလာသော အတွေးများကို ပေါင်းဖွဲ့ပြီး ဇာတ်ဆောင်များ စွာကို ဖန်တီး၍ ဤဝတ္ထုကို ရေးဖြစ်ပါသည်။ ။

ဤခရီးများကို ဝတ္ထုရေးရန်သွားခြင်း မဟုတ်ဘဲ ခရီးသွားရင်းက ဝတ္ထုရေးရန် စိတ်ကူးရခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါ

သည်။ ။

ထိုဝတ္ထုရေးနေစဉ် ၂၀၀၆ခုနှစ် တစ်နှစ်လုံးမှာ ကျွန်မသံယောဇဉ်ကြီးလှစွာသော ကလျာမဂ္ဂဇင်းကိစ္စ၊ လူမှုရေးကိစ္စများကြောင့် အားလပ်ချိန် နည်းပါးရသည့် အထဲမှာ ဆေးရုံတက်ရလောက်အောင် ကျန်းမာရေးများ ချို့ယွင်းခဲ့ပါ သေးသည်။ ။ ဤသို့နှောင့်နှေးရသည့် အကြောင်းများ ထဲတွင် ရေးပြီးသားအခန်းများ ပြန်ဖျက်၊ အခန်းအသစ်တွေပြန်ဖွဲ့ပြီး အထပ်ထပ်ဖတ်၊ အခါခါပြင်ခဲ့သဖြင့် တစ်နှစ်တာကြာမြင့်ခဲ့ ခြင်းပါ...

ချစ်သော ကျေးဇူးရှင် စာဖတ်ပရိသတ်သို့ ပြောလိုသည် မှာ ... ကျွန်မ မကွယ်လွန်မီအတွင်း ကျန်းမာရေးကောင်းခဲ့ပါလျှင် အတွေးသစ်များ ရရှိခဲ့ပါလျှင် ကျွန်မ ဝါသနာကြီးလှသော ဝတ္ထုရေးသားခြင်း အနုပညာကို ဆက်လက်ဖန်တီးဖြစ် လိမ့်မည်ထင်ပါသည်။ ။

[ဝတ္ထုသစ်မထွက်နိုင်ခဲ့လျှင်လည်း ... ၈၀ခုနှစ်များ ဆီက ရေးသားခဲ့သော ဝတ္ထုများကို ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေမှ ထွက်ရှိနေပါမည်]

ကျွန်မ၏ ဝတ္ထုများ နှင့် ကလျာမဂ္ဂဇင်းကို အားပေးဖတ်ရှုသူ များ နှင့်
အတူ အားလုံးသော လူသားများ ငြိမ်းအေးကြပါစေ။

ကိုယ်ကျန်းမာ စိတ်ချမ်းသာစွာ လိုရာဆန္ဒများ ပြည့်ဝကြပါစေ

ဟု ... နေ့စဉ်ဆုတောင်း မေတ္တာပို့သနေပါသော...

ကလျာ(ဝိဇ္ဇာ-သိပ္ပံ)
၃၁-၁-၂၀၀၇

လူသားတို့ စတင်ရှင်သန်ခြင်းကို နေထွက်ခြင်းဟု ဆိုပါလျှင်
နေဝင်ခြင်းကို ဘဝ၏ နိဂုံးချုပ်ချိန်ဟု သတ်မှတ်ရပါမည်။

ယခုဝတ္ထုတွင် ...

နက်ရှိုင်းသိမ်မွေ့သော ချစ်ခြင်းများ နှင့် အတူ...

စဉ်းလဲသူတစ်ယောက်ကြောင့် လျှို့ဝှက်စွာ ရက်စက်ရခြင်း...

အပြစ်ရှိသူရော အပြစ်မဲ့သူပါ နစ်နာစွာ ကျဆုံးရခြင်း...

စသော ဇာတ်သိမ်းမလှသည့် ဇာတ်ဆောင်တချို့၏

နေဝင်ကာနီးကာလကို ညွှန်းဖွဲ့ထားပါ၍

‘ဆည်းဆာမလှတဲ့ ညနေ’

ဟု အမည်ပေးထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

တကယ်တော့...

ကျွန်မတို့ ကမ္ဘာကြီးက ပိုင်ဆိုင်သော

သဘာဝတရားအားလုံး လှပကြပါသည်။ ။

လူသားတို့ သည် သာ...

ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အထက်ပေပေါင်းသုံးထောင်ကျော်မြင့်သော
တောင်ပေါ်မြို့လေးမှာ ဆောင်းကာလဖြစ်၍ ထိုညက နှင်းမှုန်နှင်းပွင့်တို့

လွမ်းခြုံအုပ်မိုးထားသဖြင့် တစ်မြို့လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ ။

ဆောင်းလယ်ည၏ အအေးဒဏ်ကိုခံစားနေရ၍ မြို့သူမြို့သားတို့ ၏
စွမ်းဆောင်လှုပ်ရှားမှုများအားလုံး ချုပ်ငြိမ်းသွားသလို
အိပ်မောကျနေကြချိန် သန်းခေါင်ယံတွင် ...

လက်အိတ်နှင့် ခေါင်းစွပ်အမည်း...သားရေဂျာကင်အမည်း...
ဘောင်းဘီအနက်၊ ဂျူးဖိနပ်ပါအမည်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော အရပ်
ရှည်ရှည် ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ် လူသားတစ်ယောက်သည် သာ
တိုးတိတ်ငြင်သာစွာ... သို့သော် ဖျတ်လတ်တက်ကြွစွာ တစ်ကိုယ်တည်း
လှုပ်ရှားနေသည်။ ။

‘သစ္စာဦးဂေဟာ’သစ္စာရှိခြံစောင့်လုပ်သား ‘ဦးဩဘာ’သည် သူ၏ က
င်းတဲလေးထဲမှာ ငိုက်မျဉ်းနေရှာသည်။ ။

အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် ခြံထဲမှ လူသားသည် ဖျတ်လတ်စွာ
ခြံကိုကျော်တက်ပြီး ကင်းတဲလေး၏ အနောက်ဘက်မှ နေ၍ ကိုယ်ကိုကို
င်းညွတ်ကာ တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်လာနေသည်။ ။

ဦးဩဘာသည် သိုးမွေးဦးထုပ်ညှိဆောင်း၍ ဝှမ်းစောင်ကြီးကို တစ်
ကိုယ်လုံးပတ်လျက် ငုတ်တုတ်ငိုက်နေ၏။ သူ့ရှေ့မှ မီးဖိုမှာ မီးညွန့်ကျိုး
၍ မီးခဲများ ပင် ပြာဖုံးနေလေပြီ။

အဝတ်နက်နှင့် လူသားသည် ကင်းတဲတွင်းသို့ ပေါ့ပါးစွာဝင်လိုက်၏
။

ဦးဩဘာ၏ နောက်ကျောကို ကြမ်းတမ်းစွာ သိုင်းဖက်၍ ပါးစပ်နေ
ရာကို ပလာစတာအပြားကြီးနှင့် ကပ်ပိတ်လိုက်ပြီးမှ အသင့်ပါလာသော
နိုင်လွန်ကြိုးဖြင့် ခိုင်မြဲစွာ တုပ်နှောင်ကာ ကင်းတဲ၏ တိုင်မှာ အသေချ

ည်လိုက်သည်။ ။

‘အင့်...အု...အု’

ဆိုသောအသံသည် ... သုံးကိုက်အကွာလောက်မှ ထက်ပို၍ မကြားသာနိုင်။

ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်လွန်းစွာ မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ကြည့်နေသော ဦးဩဘာ၏ ပခုံးကို ထိုလူက နှစ်သိမ့်သလို သုံးလေးချက် ပုတ်လိုက်ပြီးမှ အုတ်ခံနှစ်ထပ် ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးရှိရာသို့ ပေါ့ပါးစွာ ပြေးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီ။

အဝတ်နက်နှင့် လူသည် အဆောင်ဆောင်အခန်းခန်းများ ဖြင့် ကြီးမားခမ်းနားစွာ တည်ဆောက်ထားသော အိမ်ကြီး၏ အကြောင်းကို အသေးစိတ်လေ့လာသိရှိထားပုံပါပင်။

နောက်ဘက်ကြောင်လိမ်လှေကားမှ တစ်ဆင့် ရေချိုးခန်းသို့လျှို၍ ဝင်လိုက်ပြီး ပတ္တာပြုတ်နေသော တံခါးမှ တစ်ဆင့် အိမ်၏ အပေါ်ထပ်သို့ သူဝင်ရောက်ပုံမှာ အခက်အခဲကင်းစွာစနစ်တကျ ရှိလှချေသည်။ ။

သူ့ခြုံသူ့အစောင့်၊ သူ့အိမ်နှင့် သူ့အခန်းကို စိတ်ချလွန်းစွာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး အိပ်ပျော်နေသော "သူဌေးကြီးဦးသူရိန်"

မျက်လုံးသာဖော်ထားသော အဝတ်နက်နှင့် လူသားသည် ဦးသူရိန်၏ မျက်နှာကို Mini Maglife မီးငယ်စူးစူးလေးနှင့် ထိုးကြည့်ပြီးမှ ဦးသူရိန်ဟု သေချာသွားသည် နှင့် စောစောကလို ပလာစတာပြားကြီးနှင့် ပါးစပ်ကို ဖျက်လတ် စွာ အုပ်ကပ်ပစ်လိုက်၏။

"ကဲ...ထစမ်းပါဦး သူဌေးမင်း"

ဆောင့်၍ ဆွဲထူလိုက်သော်လည်း ဦးသူရိန်မှာ ရုန်းရကန်ရမှန်းမသိ

အောင် အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ယောင်ယောင်ကြောင်ကြောင်ကြီး ဖြစ်နေသေးသည်။ ။

နိုင်လွန်ကြိုးနှင့် လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ချိန်ကျကာမှ ဦးသူရိန် အကြောက်အကန် ရုန်းသည်။ မရပါ။

အဝတ်နက်နှင့် လူက ဦးသူရိန်ကို ခုတင်ပေါ်မှ ဆွဲချကာ စားပွဲရှေ့မှ ဆုံလည်ကုလားထိုင်တွင် ခိုင်မြဲစွာ တုပ်နှောင် ကပ်ချည်ထားလိုက်သည်။ ။ ပြတင်းနောက်မှ ကန့်လန့်ကာများကို အားလုံးဆွဲပိတ်လိုက်ပြီးမှ မီးပန်းဆွဲကြီးကို ဖွင့်ချလိုက်၏။ တစ်ခန်းလုံး ထိန်ထိန်လင်းလေပြီ... သူလုပ်ကိုင်သွားပုံမှာ စမ်းတဝါးဝါးမရှိ... ကိုယ့်အိမ်၊ ကိုယ့်ရာ၊ ကိုယ်နေနေ ကျ နေရာကဲ့သို့ပင် ထဲထဲဝင်ဝင် ရှိလှချေသည်။ ။

‘အင့်...အ...အ’

ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ် ရုန်းရင်း ဦးသူရိန် ကြောက်လန့်တကြီး ရှိနေချိန်မှာ ထိုသူကသူ၏ ခေါင်းစွပ်နက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲချွတ်လျက်...

"ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ဦးသူရိန် ကျုပ်ဘယ်သူလဲဆိုတာ"

ဦးသူရိန်မှာ မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ရုန်းနေ၍ ကုလားထိုင်ပါနောက်သို့ ရွေ့နေချိန်မှာ ...

"မထူးပါဘူး ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် အပြန်အလှန် စကားပြောကြရအောင်"

စောစောလေးကမှ ကပ်ထားသောပါးစပ်မှ ပလာစတာကို ကြမ်းတမ်းစွာ ဆွဲခွာပစ်လိုက်၍ သူ အတော် နာကျင်ပေလိမ့်မည်။

"ဒီလောက်ကျယ်တဲ့ ခြံကြီးထဲမှာ ခင်ဗျားအော်လို့ လည်း ဘယ်သူမှ မကြားနိုင်ပါဘူး။ လူတွေသိအောင် ကြားအောင်လည်း ခင်ဗျားကြီး မ

အော်ရဲဘူး မဟုတ်လား"

"ဟင်...ဟင်...မင်း...မင်း...ကျော်စွာ"

"ဟုတ်ပါတယ် လူစင်စစ် ကျော်စွာပါ။ သရဲကျော်စွာ မဟုတ်ပါဘူး"

"မင်း...မင်းက...သေ...သေပြီလေ"

"ဟုတ်တာပေါ့၊ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့။ ခင်ဗျားသတ်လိုက်လို့ သေပြီးတဲ့ ကျော်စွာ စစ်စစ်ကြီးပါပဲ"

ဇောချွေးများ သာမက ချွေးသီးချွေးပေါက်ကြီးများ ပါ ကျဆင်းရင်း က ဆောက်တည်ရာမဲ့စွာဖြင့် ပြောမိပြောရာ စကားလုံးများ နှင့် ...

"မင်း...မင်းဘာကြောင့် မသေတာလဲဟင်"

"တော်သေးတာပေါ့ ခင်ဗျား အမှန်တွေးတတ်သားပဲ၊ တော်ရုံသူဆိုရင် ကျွန်တော် သရဲလာခြောက်တယ် ထင်မှာ ပဲ.. အင်းပေါ့လေ အဲဒီလို အတွေးအခေါ်တွေ ကောင်းလွန်းလို့ လည်း သူဌေးကြီးဘွဲ့ခံပြီး ကျုပ်လို ကောင်ကို ပိပိရိုရိုသတ်နိုင်ခဲ့တာပေါ့"

"မင်း...မင်း ... ငါ့ကိုပြန်... ပြန်မသတ်ပါနဲ့ ကွာ"

"ဟား...ဟား...ရယ်ရယ်တယ်"

"မင်း...ငါ့ကို တကယ်ပြန်သတ်ဖို့ ရောက်လာတာလားကွာ ...ငါ...ငါ ... တောင်းပန်..."

"ဒီမှာ ဦးသူရိန် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြန်မသတ်ဘူးစိတ်ချ"

"ဒါ...ဒါဆို ငါဘာပြန်လုပ်ပေးရမလဲ...ဟင်... မင်းလိုသလောက် တောင်းပါ ငါပြန်လျှော်ပေးပါ့မယ်။ ငါ့စည်းစိမ်ပြုတ်ပါစေ ... ငါပေးပါ့မယ်... ငါ့အသက်ကိုတော့ ချမ်းသာပေးပါ ကျော်စွာရာနော်"

"ပြန်မသတ်ဘူး စိတ်ချ" ဆိုသော ကျော်စွာ၏ တိကျမှုစကားကို သူတကယ်စိတ်ချသွားပုံရသည်။ စကားတွေ တရစပ်ပြောနိုင်လာ၏။

"ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော်သေပြီလို့ ကြေညာနိုင်အောင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နဲ့ အလောင်း တစ်လောင်း ရဖို့ အတွက် နောက်တစ်ယောက်ကို ထပ်ပြီး သတ်လိုက်သေးတယ်နော်"

‘ကျွတ်’ခင်ဗျားရဲ့ ရက်စက်မှုကတော့ ကမ်းကုန်အောင်ပါပဲ ဦးသူရိန်ရယ်..."

ကျော်စွာစကားအဆုံးမှာ မျှော်လင့်ချက်မျက်ဝန်းများ ဖြင့် လှမ်းကြည့်နေသော ဦးသူရိန်မှာ မျက်လွှာချရုံမက ဇက်ပါကျိုးကျသွားခဲ့လေပြီ။

"ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားရှစ်နှစ်လုံးလုံး အသုံးချခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပေးခဲ့တယ်၊ သစ္စာရှိခဲ့တယ်၊ ငွေတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျိုးအတွက် မသုံးခဲ့ဘူး၊ မယူခဲ့ဘူး၊ ကျော်စွာ ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ ခင်ဗျား သိပ်ကိုခိုင်းလို့ ကောင်းခဲ့တဲ့ လူယုံဝန်ထမ်းတစ်ဦးပါဗျာ"

ကျော်စွာမှာ ခံစားမှုများ နက်ရှိုင်းလာ၍ အသံများ ပါ လှိုက်နက်လာပြီး မျက်ဝန်းမှာ ပင် မျက်ရည်များ ဝေ့လာသည်။

"ဒီမှာ ဦးသူရိန် ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို လာပြီး လက်စားချေတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ရက်စက်မှု

ယုတ်မာမှု ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုတွေကို အားရပါးရပြောပြီး ခင်ဗျား ခေါင်းငုံ့ ဝန်ခံတာကို အောင်ပွဲခံပြီး ကျုပ်က ကြည့်ချင်သေးတယ် ဦးသူရိန်"

ဦးသူရိန်မှာ ကြောက်လွန်းအားကြီး၍ ရင်ခုန်နှုန်း အဆမတန် မြန်

နေပုံရသည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာပါ ဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။

"အပြစ်မဲ့တဲ့ သူတွေကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ လှည့်ပတ်ဒုက္ခပေးတတ်တဲ့ ခင်ဗျားဟာ ဦးအေးဝင်းကို လုပ်ထည့်လိုက်တာတော့ ရက်စက်မှု ကမ်းကုန်သွားခဲ့ပါပြီ... ခင်ဗျားကို သိပ်ယုံကြည်အားကိုးရှာတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးဖြစ်တဲ့ ဦးအေးဝင်းတို့ မိသားစု တစ်စုလုံး စုတ်ပြတ်သတ်သွားအောင် ခင်ဗျားရဲ့ လုပ်ကွက်တွေက အပီပါပဲဗျာ"

"တော်ပါ... တော်ပါတော့ ... မင်း... မင်းဘာလိုချင်လဲကျော်စွာ"

"ပြောမယ်...ပြောမှာ ပါ"

ကျော်စွာက ငုံ့နေသော ဦးသူရိန်၏ မျက်နှာကို မေးစေ့မှ နေ၍ ဆွဲမော့ယူလိုက်ပြီး...

"ဦးအေးဝင်းနဲ့ ပတ်သတ်တဲ့ လုပ်ကွက်တွေကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် တကယ်ပဲ မသိခဲ့လို့ ရိုးသားစွာ တာဝန်ကျေခဲ့ပါတယ်...၊ နောက်ဆုံး ဦးအေးဝင်း ဆေးရုံပေါ်ရောက်သွားလို့ သတင်းမေးတော့မှ ကျွန်တော် အကြောင်းစုံ သိခဲ့ရတာ"

ဦးသူရိန်က မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ပစ်လိုက်ပြီး ... "မင်းဘာပြောချင်တာလဲ... ဘာလုပ်ချင်တာလဲ"

"ပြောပါ့မယ်ဆို ... အဲဒီ ဦးအေးဝင်းဆီက အကြောင်းစုံ သိခဲ့ရပြီးတဲ့နောက်မှာ သူတို့ မိသားစုကို ဒီလိုမလုပ်သင့်ကြောင်း ပြန်ကူညီဖို့ အကြောင်း ကျွန်တော် တောင်းဆိုခဲ့တယ်လေ မှတ်မိလား"

ဦးသူရိန် ဘာမှ မဖြေ ခေါင်းငုံ့ထား၏။

"အဲဒါဟာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် လူသတ်ကုန်း ပို့လိုက်မိတာပါ"

ပဲ။ ဦးသူရိန်ရယ် ခင်ဗျား သိပ်ရက်စက်တယ်ဗျာ"

"ပြီးတာတွေပြီးပါစေတော့ကွာ ... မင်းလိုချင်တာကို..."

"တော်စမ်းဗျာ... ဘယ်လိုလုပ်ပြီးလို့ ရမှာ လဲ ခင်ဗျားသတ်တုန်းက ကျွန်တော်သေသွားခဲ့ရင်တော့ ပြီးပြီပေါ့... ကျော်စွာဆိုတဲ့ ကောင်ဟာ အသက်ပြင်းသလို စိတ်ဓာတ်လည်း ပြင်းတယ် ဦးသူရိန်"

"မင်း... မင်း... ဘာလုပ်မလို့ လဲ... ဟင်... ငွေ... ငွေ ကြိုက်သလောက်..."

"ငွေလိုချင်မှ တော့ ဓားပြတိုက်မှာ ပေါ့ဗျာ"

"ဟင်...ဒါဖြင့်"

"လျော်ကြေးလိုချင်တာ၊ ခင်ဗျားဆီက ထိုက်တန်တဲ့ လျော်ကြေး ပြန်ရချင်တာ"

"လျော် ... လျော်ကြေး ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

"ကျွန်တော်သေပြီဆိုတဲ့ သတင်းစာ ကြော်ငြာကြောင့် ကျွန်တော့်မိခင်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ညီလေးပြီးတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ချစ်သူမှာ ဘယ်ထိအောင် နာကျင်ခံစားကြရမလဲ... ခင်ဗျားသိရဲ့ လား"

ကျော်စွာ၏ ဒေါသက အထွတ်ထိပ်သို့ တိုင်ပြီ..

"အခု ကျွန်တော်ပြန်သွားပြီးရင် ခင်ဗျားတိုင်ချင်တဲ့ သူကိုတိုင် ...ရတယ်၊ ခင်ဗျားတိုင်ရဲရင် လူသတ်မှုနှစ်မှုနဲ့ ကြိုးစင်တက်ဖို့ ကလွဲလို့ တခြားနည်း ရွေးစရာမှ မရှိတာ"

"မတိုင်ပါဘူးကွာ ငါ့ကိုလည်း မသတ်ပါနဲ့ ... ဦးလေးတို့ ညှိကြမယ်"

လေ"

"ဘာမှ ညှိစရာမလိုဘူး... ခင်ဗျားကို လက်စားလာချေတာ၊ ခင်ဗျား ခုလို တုန်လှုပ် ချောက်ချားနေတာကို ကြည့်ချင်လို့ လေ ... ကဲ ... ကျွန်တော်ရဲ့ လက်စားချေမှုကို စတော့မယ်"

"ဟင်...မင်း...မင်းငါ့ကို သတ်တော့မလို့ လား"

"လူကိုမသတ်ဘူး ဦးသူရိန် ... ခင်ဗျားရဲ့ ဘဝကို သတ်မှာ "

"ဟင်... ဘာ... ဘာ"

"လူတစ်ယောက် သေတယ်ဆိုတာ အလွယ်လေးပါ ... ခင်ဗျား ... ခံစားရလှ ငါးမိနစ် ဆယ်မိနစ်ပေါ့ ... ကျွန်တော်က အဲဒီလို ဖြစ်စေချင်တာ မဟုတ်ဘူး ဗျ"

"ကျော်စွာရယ်..."

"ကျွန်တော်က ခင်ဗျားရဲ့ အသက်ကို သတ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး ဘဝကို သတ်ချင်တာ"

"ဘာ"

"အသက်ရှင်လျက်နဲ့ ဘဝဆုံးနေရတာကို မြင်ချင်တာ"

"ဟင်"

"နေမင်းကြီးလို့ အမိပွယ်ရတဲ့ သူဌေးကြီးဦးသူရိန်ရဲ့ နေဝင်ချိန်ကို အရသာခံပြီး ကြည့်ချင်တာ"

"ဟာ...ကွာ"

ကျော်စွာက သူ၏ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ အသင့်ယူလာသော ပစ္စည်းကို ထုတ်ယူလိုက်သည် ...

ထို့နောက်မှာ ဖြင့် သူ၏ ပြတ်သားရက်စက်လှသော
ကလဲ့စားချေမှုကြီး ပြီးဆုံးသွားပြီ...၊ ကျော်စွာ တိုက်ပေါ်မှ
ပြန်လည်ဆင်းသက်လာသည် အထိ...

"အမယ်လေး..အား...ကယ်ကြပါဦး...ကယ်ကြပါဦး"

ဆိုသော ဦးသူရိန်၏ အသံနက်ကြီးက ဆောင်းည၏ သန်းခေါင်ယံအ
တွင်းမှာ လွင့်မြောနစ်မြုပ်လျက်

...
